

TOHTORILA - SARJA

Niina Hakalahti

*Hyvien
ihmisten
talo*

WSOY

Niina Hakalahti

*Hyvien
ihmisten
talo*

TOHTORILA - SARJA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© NIINA HAKALAHTI JA WSOY 2024
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-50018-7
PAINETTU EU:SSA

ILMOITUS OIKOTIESSÄ

Myydään vuonna 1954 kunnanlääkärille rakennettu talo, lempinimeltään Tohtorila. Hinta 95 000 euroa. Kaksi kerrosta ja kellari, jossa puusauna ja harrastustiloja. Kymmenen huonetta, lisäksi huoltotiloja. Useita toimivia tulisijoja: ruokasalissa ja olohuoneessa kakluunit, keittiössä puuhella, kahdessa makuuhuoneessa pönttöuunit.

Tästä saa käsistään kätevä mielenkiintoisen kohteen pikkurahalla. Vain mielikuvitus rajana!

VIISI VUOTTA MYÖHEMMIN

YHTEISÖKIRJA 1.12.

Selailin vanhoja tekstiviestejäni ja arvatkaa mitä! Löysin nämä ensireaktionne Tohtorilasta. Olipa ihana löytö! (Toivottavasti kirjoitin ne tähän tarpeeksi selkeästi.)

Mervi

Ootko tosissas? Aiot tehdä kaupat? Siis miten monet kerrat tästä on puhuttu ja haaveiltu. I am all in! Audentes Fortuna iuvat! (Onni suosii rohkeaa!)

Jukkis

Juttelen heti Antin kanssa. Paluuta siihen, mihin 80-luvulla jäätiin? Ja kiitos viimeisestä, oli hieno teatteri-ilta.

Liisa

Vihdoinkin pääsee kotiin! Mutta pari vuotta vielä pysyttävä Rovaniemellä. Just alkanut lehden iso uudistus, en voi pettää tiimiläisiä.

Kaarina

Kuulostaa kiinnostavalta. Harkitsen tarjousta vakavasti, mikäli saan asuntoni vuokrattua. Milloin on päätöksen deadline? Voitko laittaa sähköpostilla kaikki tiedot ja summat? Mielellään Excel-muodossa, jos mahdollista. Ja remontti valmistuu siis hyvissä ajoin?

Hannu

Ei paha, ei paha. Itse asiassa aika kova ehdotus. Just nousi vuokra. Ja tää kämppä on 21 neliötä. Muistat varmaan, että mun vessassa suihkuverho osuu pytyn päälle.

Vili

Travemündessä nyt. Mutta siis olet ostamassa talon? Ja etsit siihen asukkaita? Mervi, älä edes kysy. Miten mahtavaa meillä oli kommuunissa! Muurin murtumisen jälkeen se oli parasta, mitä mulle on tapahtunut.

Kurt

Ai hei... Mervikö se on? Siis totta kai kiinnostaa... olitte parhaita kämppeiksiä silloin nuoruudessa.

Heli

Mervi, lähetinhän jo viestin, että haluan mukaan?

Jukkis

1.

Mervi

– Sun paketit!

Tytär roikotti kädessään Prisman muovikassia.

Taksin valot jo välkähtivät pihassa. Mervi ei ollut vetänyt edes saappaiden vetoketjuja kiinni, kaikki kävi niin nopeasti. Hän kompuroi huonosti aurattua polkua ja kääntyi katsomaan taakseen. Tontturivi tanssahteli äidin keittiön ikkunassa.

Kuski ei sanonut mitään, vaikka Mervi kaivoi Monopol-pullon laukustaan ja hörppäsi.

Heidän päästyään Tohtorilan pihaan Mervi latoi lompakostaan löytyneet käteiset kuljettajan kouraan. Siinä oli ainakin kymppi liikaa, mutta olihan nyt joulukuukausi, eikä hänellä olisi ylipäätään ollut varaa koko taksiin, joten summa tuntui oudon yhdentekevältä.

Kuski kiitteli, painoi kämmenet vastakkain ja nosti ne rinnalleen. Miten kaunis ele, joka kumpusi ikiaikaisesta kunnioittamisen ja kiitollisuuden perinteestä.

Muovikassissa avaamattomat lahjat kilisivät. Äiti oli taas laittanut jotain tavaraa, vaikka Mervi oli ehdottanut, että annettaisiin vain aineettomia lahjoja. Mervi oli hankkinut kaikille vuohen ja kuusi kanaa Namibiaan, suojellun palan

ikimetsää sekä Itämerta. Hän oli erityisesti ajatellut ilahduttavansa siskoa ostamalla osan lahjoista Kirkon ulkomaanavun kautta.

Syreeniin viritellyistä pienistä pallovaloista vain harva näytti toimivan. Orava oli syönyt kolmanneksen. Pihaan rakennettu lumikammi oli edelleen kunnossa, Kurt oli nukkunutkin siellä yhden yön ja testannut makuupussiaan.

Mervi haistoi makeuden heti, kun astui eteiseen.

Ei, ei tätä! Hän potkaisi saapikkaat jalastaan ja yritti ripustaa takin naulaan, mutta ei osunut. Takki jäi avuttomana makaamaan lattialle. Konjakki oli ehtinyt kivahtaa päähän, alkoholitoleranssi oli nykyään niin huono.

Mervi koputti Tuulian huoneen oveen voimallisesti

– Ai moi, Tuulia sanoi. Hänen silmänsä punoittivat, päällään hänellä oli pelkät alusvaatteet. Haju oli niin voimakas, että siitä varmaan saattoi ulkopuolinenkin päihtyä.
– Eikö sun pitänyt tulla vasta joskus huomenna illalla?

Kuului vaimeaa yskimistä, ilmeisesti peiton alta. Lattialla lojui akvarellipapereita, joihin oli maalattu. Ne olivat varmaan kuivumassa?

– Piti. Mutta tyttärelle tuli vähän huono olo, Mervi sanoi. Poskia kuumotti.

– No voi helvetti, Tuulia sanoi ja huojui vähän.

– Tuulia, ymmärrän, että sinulla on suruaika ja kaikki. Mutta tämä on yhteisö ja täällä pitää kuitenkin kaikkien noudattaa sääntöjä. Sisällä polttaminen on yhteisellä päätöksellä kielletty.

– Sori, oota ihan hetki, Tuulia sanoi ja veti kirkkaanpunaisen saunatakin ylleen. Hän kääntyi ja mutisi jotakin epäselvää peittokääröön päin.

Mervi tunnisti räikeän saunatakin yhteisön yleisvarastoihin kuuluvaksi. Heillä oli useitakin kotivaatteita, joita kuka tahansa sai käyttää. Mervi oli niitä kirpputoreilta varta vasten kerännyt.

– Janottaa, Tuulia ilmoitti.

Hetken päästä Tuulia könötti hankalassa puoli-istuvassa asennossa sohvalla ja joi vettä isosta tuopista.

– Oon tosi pahoillani, Tuulia sanoi. – Luulin, ettei haittaa, kun ei täällä ollut ketään. Tapasin baarissa yhden frendin, ja se antoi pienen joululahjan, Tuulia jatkoi ja simuloi polttamista.

Oli vaikeaa olla hienovireisessä, laadukkaassa konjakkihumalassa ja yrittää silti olla fokuksitunut. Yhteisön joulu kuusi oli todella harva, Mervi huomasi vasta nyt. Hannu oli hakenut jämäkuusen joko ilmaiseksi tai parilla eurolla. Muutama perinteinen koristekin oli, olkienkeli ja koristenauhaa. Myös yksi aivan överi amerikkalaistyylinen joulupallo roikkui havuttomasta oksasta. Mervin katse vaelteli tiskiharjan ja nyrkkeilyhanskan välillä. Tiskiharjan oli ripustanut Kurt, mutta kuka olikaan vastuussa nyrkkeilyhanskasta? Vili ehkä?

– Kaikki ovat hyväksyneet sinut osaksi porukkaa, vaikka voisit olla meistä kenen tahansa tytär. Mutta Helillä on astma, hän saa vakavia oireita savusta. Ja esimerkiksi Hannu ei tule sietämään tämän luokan sääntörikkomuksia.

Tuulia nyökkäsi. Rastoista oli irronnut hiuksia, jotka olivat sähköistyneet sohvaan vasten. Tuulia oli avojaloin, ja varpaiden perusteella häntä olisi voinut luulla kymmenenvuotiaaksi. Varpaat olivat todella pienet, osassa kynsistä oli lakkaa, osassa ei.

– Ei ollut ihan itsestäänselvyys tämä tulosi, Mervi jatkoi.

Mervin teki mieli kertoa, että äänestys ei todellakaan ollut yksimielinen ja että ilman hänen vetoamuksiaan ja perin pohjaista tilanneselvitystään Tuuliolla ei olisi ollut min-käänlaisia mahdollisuuksia saada huonetta Tohtorilasta.

– Tuo diskopallo on muuten mun laittama, Tuulia sanoi ja osoitti alaoksa. – Löysin sen bussipysäkiltä.

– Jutellaanko vaikka huomenna? Nyt varmaan olisi hyvä päästä nukkumaan, Mervi sanoi ja yritti tarkentaa katsetaan Tuuliaan.

– Mulla on työvuoro, Tuulia sanoi ja haukotteli. Saunatakki oli valahtanut toiselta hartialta ja valui uhkaavasti kohti lattiaa.

– Pääasia, että lähiaikoina jutellaan.

Mervi oli aamulla mobiilipankistaan huomannut, että Tuulian vuokra oli maksamatta. Pitäisi ottaa asia hienovaraisesti esille ja tarjota Tuulialle mahdollisuutta maksaa osissa.

– Mä ja Kaarina muuten riideltiin aina jouluna.

Tuulian sanat jysäyttivät raskaan asian mieleen.

– Olet varmaan paljon ajatellut ja kaivannut äitiä.

Tuulia nyökkäsi ja haukotteli saman tien.

– Mä kutsuin sitä aina vaan Kaarinaksi. Se oli joku periaatejuttu, että äitiä ei käytetty.

Frida maukaisi ja hyppäsi sohvalle.

– Onkohan kissat saaneet ruokaa? Mervi kysyi.

– On ne, Tuulia sanoi.

– Jukkis yleensä huolehtii kissoista vastuullisesti, Mervi sanoi. – Mutta jos se retkahtaa, niin silloin kissat ovat meidän muiden armoilla. Toivotaan tietenkin, ettei ratkea.

Tuulia nyökkäsi. Hän näytti unisena aivan äidiltään.

Kun alkuperäinen suunnitelma Kaarinan muutosta yhteisöön oli kaatunut yhdessä yössä, uusi skenaario oli syntynyt spontaanisti.

Ja miten niin *mä ja Kaarina riideltiin aina jouluna*? Ei Kaarina ollut koskaan puhunut toistuvista riidoista, vaikka olikin usein ollut huolissaan Tuulian haasteista. Mervi saattoi helposti palauttaa mieleen, kuinka Kaarina huokailujen kera pohti Tuulian diagnoosia ja pärjäämistä. Kaarina oli kroonisesti murehtinut Tuulian elämänhallinnan vaikeuksia.

Ulko-ovi kolahti. Mervi näki ikkunasta, miten peittokäärö käveli yllättävän reippain askelin kohti pihalle kaartanutta rähjäistä Hondaa. Sisälle asti kuului, että musiikki oli lujalla. Peittokäärö nousi pelkkäjän paikalle ja auto kaasutti pois.

Mervi haroi Mariskoolin makeiskimarasta oranssin marmeladisydämen ja repäisi siitä palan. Se näytti venyneeltä ja arpeutuneelta kudokselta. Mieleen tuli edellisen viikon asiakaskohtaaminen itsemurhaa yrittäneen nuoren naisen kanssa. Nainen oli toipunut hyvin, mutta käsivarsien punertavat arvet muistuttivat tapahtuneesta. Mervi oli selvitetty naisen oikeutta kuntoutusraahan.

Muistikuva ei kuitenkaan estänyt Merviä tunkemasta myös marmeladisydämen loppuosaa suuhunsa.

2.

Tuulia

Vaikka pyörä oli kohmeinen, se pelitti. Talviaamun raikkaus tuntui hyvältä kasvoilla, kun polki tarpeeksi lujaa. Viimeöinen mies oli vain baarituttava, häntä Tuulia ei kaivannut. Oli ollut tosi tyhmä veto ottaa jätkä budeineen kaikkineen. Ja tyyppi oli vienyt peitonkin mukanaan ja mennessään astunut yhden maalauksen päälle, mikä oli ehdottomasti merkki epäsopivuudesta.

Joulupäivän aukiolo oli sentään onneksi lyhyempi kuin normipäivien. Omistaja ei tulisi tänään käymään paikalla, sekin helpotti. Oli ehkä mahdollista pitää parit ylimääräiset tupakkatauot.

Tuulia ripusti kirpparilta vastikään hankkimansa talvitakin vaatekomeroon, joka oli naurettavan pieni. Hän sitaisi rasiat paremmin kiinni, veti kertakäyttöisen suojamyssyn päähänsä ja antoi käsiensä lämmetä melkein polttavan veden alla.

Tuulia nosti raa'at munkit pöydälle ja laittoi uppopaistokeittimen kuumenemaan. Vohvelitaikinankin hän oli tehnyt edellisenä päivänä valmiiksi. Se oli ehtinyt turvota täydelliseksi. Nämä hommat hän osasi vaikka unissaan.

Kuka helvetti tulisi joulupäivänä munkille tai vohvelille? Omistajan, Raijan, mukaan monikin. Ja miksi kahvilan nimi oli Pirjon munkki ja vohveli, kun sen omisti Raija? Toisaalta, jos Raija oli vaikka ostanut putiikin Pirjolta. Ei kai nimeä voinut aina vaihtaa, kun omistaja vaihtui. Sinänsä ymmärrettävää.

Vaikka Tuulia ei aikonutkaan kauaa yhteisön vanhusten seassa homehtua, oli silti ollut tuuria, että hautajaisissa oli tullut puheeksi asunnontarve. (Tuulia ei olisi edes halunnut osallistua Kaarinan monttubileisiin, mutta Taina oli vaatinut ja taivutellut.)

Jesseen päin hän ei nimittäin enää edes sylkäisisi. Jätkä oli uskoton paskiainen ja menneisyyttä. Suurin osa tavaroista oli jäänyt Jessen luo, ihan sama. Yhdessä oli rakennettu ja tuunattu kotia, ja sitten yhtenä päivänä kaikki oli muuttunut sekunnissa merkityksettömäksi, kun Tuulia oli nähnyt viestit Jessen puhelimessa.

Tuuliolla oli Tohtorilan pienin huone, niin sanottu palvelijahuone, jota kukaan ei ollut halunnut. Se riitti hänelle hyvin, vuokra oli alhainen. Huone oli kodikas ja itse asiassa juuri sellainen omahuone, jonka hän olisi teininä halunnut. Kyllä siinä kämppäisi sen aikaa, kunnes löytyisi parempi vaihtoehto. Varmaan pitäisi sanoa Merville, että hän ei ollut vielä pystynyt maksamaan vuoden ensimmäistä vuokraa. Onneksi Mervi oli tyyppi, joka oli koko ajan tekemässä ja järjestämässä jotain. Tuskin hän oli edes huomannut puuttuvaa summaa. Ja olihan vanhoilla ihmisillä yleensä rahaa ja jotain korollisia varatilejä, joista ammentaa.

Aiemmin vuokratilastoja oli jotenkin vain ilmaantunut. Vaikka oli Tuulia aina ennenkin yrittänyt, omalla tavallaan, niin aina kun rahaa tuli, sitä oli vaikeaa säästää vuokraan,

joka tuntui kaukaiselta asialta, jos maksupäivään oli vaikka parikin viikkoa. Osassa kämpistä hän oli ollut pimeästi, niihin ei ollut voinut hakea tukia.

Kaarinan rahoihin ei pääsisi käsiksi ennen perintökirjoitusta vai mikä se oli nimeltään. Olihan sinne Kaarinan tilille jotakin kuitenkin jäänyt, vaikka hautajaiskulut olivat lohkaisseet ison osan. Taina oli ottanut »hommat hoitaakseen», Tuulia oli allekirjoittanut jonkin valtakirjan, jolla antoi asioidenhoito-oikeudet tädilleen. Silloin se oli tuntunut hyvältä idealta, mutta nyt epäilytti. Hidasteliko Taina tahallaan?

Tuulia avasi kahvilan viittä vailla 11, kun ovella oli jo asiakkaita odottamassa. Pari hipsteriä selvästi joulua paossa. Ja ulkomaalainen pariskunta. Olikohan Pirjon munkki ja vohveli päässyt Trip Advisoriin? Sitten oli vanhempi herra, joka kävi joka päivä. Myös vessamies näytti lähestyvän. Vessamies oli rasvainen, keski-ikäinen äijä, joka lukittautui vessaan epäilyttävän pitkiksi ajoiksi. Tuulia oli sanonut asiasta Raijalle, mutta Raija oli vain sanonut, että asiakkaita piti sietää.

Tuulia oli oppinut kahvilan rutiinit nopeasti. Asiakkaat hakeutuivat yleensä paikoilleen ja tulivat vasta sitten tekemään tilauksensa. Harva tuli ensin tilaamaan.

Hymyävä ulkomaalaispariskunta tilasi *pancakes with strawberry jam and whipped cream. And too coffee, please.*

Tuulia vilkuili huolestuneena vessaa, jota vessamies oli pitänyt varattuna jo kymmenen minuuttia.

Hommat sujuivat väsymyksestä huolimatta, asiakkaat saivat tilauksensa, vessamies ulkoistui puolen tunnin session jälkeen, ja ulko-ovi kävi tasaiseen tahtiin. Raija oli laittanut viestiä, Tuulia ei ollut edes huomannut. Tuulia vastasi

sormet mansikkahillosta tahmeina, että hyvin menee ja väkeä käynyt. Raija lähetti peukun.

Kolmen maissa tuli hiljaista, joulupäivän perhedinnerit kutsuivat. Tuulia kaatoi itselleen jättimukillisen kahvia, väsytti niin pirusti. Hän tuijotti ulos hämääseen ja erotti pehmeitä lumikasoja.

Usein kun Tuulia yritti nähdä elämässään vähän pidemmälle, edes seuraavaan viikkoon, tuntui kuin joku olisi laittanut hänelle päähän likaiset ja naarmuuntuneet silmälasit, jotka olivat huurussa. Hänellä olivat koulut alkaneet ja loppuneet, ja asiat vain tipahtelivat toistensa lomaan, päällekkäin ja sekaisin.

Mutta välillä, yleensä aamuisin, jos yö oli ollut hyvä eikä vakiopainajainen ollut ilmaantunut, olo saattoi olla kirkas ja selkeä, ja silloin tuntui, että asiat pysyisivät järjestyksessä.

– Mansikkahillo on lopussa, nasaaliääninen nainen ilmoitti ja keskeytti Tuulian ajatukset. Nainen oli istunut jo pari tuntia pikku nurkkapöydässä paksun kirjan kanssa. Tuulia oli unohtanut hänen olemassaolonsa.

Oli pimeää, vaikka kello ei ollut viittäkään, kun Tuulia lukitsi polkupyöränsä Tohtorilan kuistin kaidepuuhun. Hän ei ollut syönyt mitään koko päivänä lukuun ottamatta yhtä palanutta vohvelia.

Kun hän astui eteiseen, Frida ja Hilma ilmestyivät heti jalkoihin kiehnäämään. Missähän Jukkis oli?

Olohuoneesta kuului puhetta. Tuulia olisi päässyt suoraan huoneeseensa menemättä olohuoneeseen, mutta keittiöön oli mentävä sen kautta. Jatkossa pitäisi jemmata kaappeihin jotain hätävarastoa, ehkä kahvilastakin voisi

aina silloin tällöin ottaa mukaan pientä täydennystä. Jos olisi epäsosiaalinen päivä, niin voisi painua suoraan huoneeseen.

– Terve, Kurt sanoi. Hän istui olohuoneen lattialla pienen lapsen kanssa. – Tässä on meidän Anja. Sanopa, Anja, Tuulialle moi.

Lapsi meni vaarinsa taakse piiloon.

– No voi voi, ei tällä kertaa sitten. Puuhellalla on muuten soppaa, Jukkis teki tulista linssikeittoa tuossa jokin aika sitten. Saattaa olla vielä lämmintäkin.

– Ja sitä saa siis ottaa?

– Totta kai. Eikö Mervi selittänyt, että tehdään ainakin pari kertaa kuussa yhteisiä ruokia? Teen useamminkin, kokki kun olen, en osaa olla tekemättäkään, Kurt sanoi ja nauroi käheää naurua. – Mulla on viha-rakkaussuhde ruokaan. Mutta siis, ota ja syö. Siellä taitaa olla vielä patonkia, jota tein eilen. Keittoa on pikkukattilallinen, kun meitä on vaan muutama täällä.

– Keitä kaikkia on?

– Vain Mervi, Jukkis ja me Anjan kanssa. Muut ovat vielä joulun vietossa, Kurt sanoi. – Mervi taitaa olla torkuilla. Jukkistakaan ei ole näkynyt sen jälkeen, kun se häipyi keittiöstä. Mutta eipä täällä kenenkään menemisiä ja tulemisia kytätä. Jos täällä olisi joku stalkkausmeininki, niin sitten olisi sama matkustaa aikakoneella Itä-Saksaan. Mutta ei ole ostalgia meikäläisen heiniä. Eikä auta, vaikka kuinka muisteltaisiin ilmaisia lastentarhoja, koulutusta tai terveydenhuoltoa. Ei ne sitä avovankilaa miksikään muuttaneet.

Anja kurkki vaarinsa takaa Tuuliaa ja hymyili ensin varovasti kuin kokeeksi. Sitten hymy levisi täydeksi.

Tuulia lappoi linssikeittoa lautaselle.

– Tule tänne syömään, jos seuraa kaipaat, Kurt sanoi.

Anja keskittyi duploihin ja unohti Tuulian.

– Kaarina puhui usein siitä nuoruuden kimppakämpästä. Säkin asuit siellä? Tuulia kysyi keittoa jäähytellessään ja vilkaisi vaivihkaa Kurtia. Kurt istui edelleen lootusasennossa sylissänsä paksu muistikirja, jonka Tuulia tunnisti yhteisökirjaksi. Mervi oli esitelmöinyt kirjasta, johon »jokaisella yhteisön asukkaalla oli oikeus ja ilo kirjoittaa tai piirtää tunnelmia, asioita, runoja tai mitä tahansa». Enimmäkseen siellä oli kaikkea tylsää, Hannun ohjeita ja jotain turhia selostuksia.

– Jawohl. Se oli just sen jälkeen, kun muuri oli murtunut. Olin tutustunut yhteen tyttöön ja tullut sen perässä Suomeen. Meidän juttu ei kestänyt kauan, mutta Mervi oli sen tytön kaveri. Ja sitä kautta päädyin asumaan kommuuniin. Ne ottivat mut kämppekaveriksi, vaikka olin itäsaksalainen kokki ja ne kaikki opiskeli yliopistossa. Se teki vaikutuksen.

Kurt oli kiva. Tuulia katseli Kurtin muhkeita viiksiä, jotka hallitsivat naamaa. Kurt olisi paremman näköinen ilman niitä. Olivatko viikset ironiset? Tai jotain Movember-perua? Kurtin kaulassa roikkui nahkaisessa nauhassa teräksinen rauhanmerkki. Patinoitunut koru nauhoineen näytti siltä, että Kurt ei varmaankaan ottanut sitä pois suihkusaakaan.

Tuulia maistoi keittoa varovasti. Se oli tulista ja lämmitävää.

– Ja Hannu ja Vili pyöri tiiviisti mukana jo silloin, vaikka eivät meidän kanssa asuneetkaan. Hannu oli outolintu, sehän oli valmistunut diplomi-insinööriksi ja kävi vakituisissa töissä. Mutta sillä oli jo silloin helvetisti niitä kulttuuriharrastuksia ja sitä kautta se tutustui Ylioppilasteatterissa

ensin Liisaan ja Liisan kautta meihin muihin. Vili taas ilmestyi piireihin, kun se opiskeli yhtä aikaa Jukkiksen ja Mervin kanssa.

Anja parahti itkemään, ilmeisesti se oli astunut duplon päälle tai jotain muuta vastaavaa, minkä vuoksi pikkulapset parkuivat ja liioittelivat hätäänsä.

Kurt veti Anjan syliinsä ja tuuditteli.

Tuulia kadehti lasta, joka pääsi syliin ja jota lohdutettiin – vieläpä turhasta.

Hänellä ei ollut sellaisia muistoja.

*

YHTEISÖKIRJA 29.12.

Huomenta kamut!

Muistuttaisin, että lumitöitä pitää tehdä vuorolistan mukaan, kunnes toisin päätetään. Sen kunniaksi meille tässä myös riimitetty ohjeistus, koetin ottaa mallia Goethesta:

Kun valkea on maa
se koskee myös Tohtorilaa
siispä käytä kolaa, lapiota, lihasta omaa
ettei tule vahinkoa kovaa
näin on helppo pihassamme kulkea
voi vaikka silmät sulkea

Kurt

Voiko nuoruuden kommuuniin palata yli viisikymppisenä?

Ydinperheissään epäonnistumisia kokenut Mervi päättää toteuttaa haaveensa. Ostettuaan vanhan kunnanlääkärintalon, Tohtorilan, hän kerää ympärilleen perheen, nuoruutensa kommuunin ihmiset.

Mutta ikä ei ole tuonut ystäviin vain viisautta vaan myös järjestelmällisyyttä, kierrätysintoa, bakteerikammoa ja erityisherkkyyksiä.

Mervi on kuitenkin ikuinen optimisti. Hän päättää selättää vaikeudet. Kunhan vain jostain ensin löytyy vähän rahaa, yhden asukkaan pulloon korkki, selvyys erään miehen tunteista ja nuorimman asukkaan päähän edes hitunen järkeä.

Riemukkaassa ja lämminhenkisessä *Tohtorila*-sarjassa kurotutaan yli kynnysten, sukupolvierojen ja ennen kaikkea yli mukavuusalueiden.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50018-7

